

עץ אֶפּוֹנִי הָגֵ' לִי שֶׁל אֵלִי גֶרִין

מֵאֵת שָׁנִי בְּכֶאֱוֹן

תּוֹדָה מִיחָדָת:

קול קורא חֵיב הַמּוֹן תּוֹדוֹת לְכֻמָּה אֲנָשִׁים שְׁסִיעוּ לָכֵךְ שֶׁהַסֵּפֶר הַמְקַלֵּט הֵיזָה אֶכּוֹן קָרַם עוֹר וְגִידִים. תּוֹדָה לְשֵׁנִי בְּרֵאוֹן, הַמְחַבֵּרֶת וְהַמְאַיֶּרֶת שֶׁל "עֵץ אֲפוֹנִי הַגִּלִּי שֶׁל אֵלִי גֵרִין", וּלְשֵׁהֶם בֶּר-גֵּד עַל תִּרְגוּם הַסֵּפֶר לְעִבְרִית. לְצַפִּי קִנְיָבֶסְקִי עַל הַהֲגָהָה וְהַנְקוּדָה שֶׁל הַטֶּקְסֵט וְאַיֶּלֶת פֶּלֶדְשְׁטִין עֲבוּר הַהַקְלָדָה וְהַעֲרִיכָה שֶׁל הַטֶּקְסֵט בְּעִבְרִית. לְאַמְנֻדָּה בְּרֵדְלִי שְׁסִיעָה בְּכַתִּיבַת וְהַגָּהַת הַטֶּקְסֵטִים שֶׁל הַהַקְדָּמָה וְהַנִּסְפָּח. לְמֵרִים שְׁטִינְהֶרֶט עַל קְרִיאַת הַגֵּרָסָה הָעִבְרִית וְהָאֲנָגְלִית שֶׁל הַסֵּפֶר. לְסִקּוּט קֹאֵהוּ שְׁעֶרֶךְ וְהַקְלִיט אֶת הָאוֹדִיו. לְיַעֲקֹב פֶּלֶדְשְׁטִין עַל הָרִקְעָה הָאִינְסְטְרוּמֶּנְטָלִי וְעַל שְׁתַּמִּיד הֵיזָה מוֹכֵן לְתֶרֶם מִכְשָׁרוֹנוֹ הַמוֹסִיקָלִי. וּלְבִסּוֹף, תּוֹדָה לַד"ר רֵנָת גֵּרִין, הַמְּנַהֶלֶת הַמְּסוּרָה שֶׁל קוֹל קוֹרָא, עַל הַנְהוּל הַכּוֹלִל שֶׁל הַפְּרוֹיֶקְט. וְכַמוֹכֵן, אֲנַחְנוּ מוֹדִים לַקֵּב"ה, שֶׁהוּא מְנַחֵה וּמַחֲזִיק אֶת עֲבוֹדַת קוֹל קוֹרָא.

עמותת קול קורא
כתובת: רחוב ירושלים 6/2 רמת בית שמש 99090
טלפון: 052-704-2700
www.kolkoreh.org
מייל: info@kolkoreh.org
מספר עמותה: 580-568-384

פֶּתַח דָּבָר

מִטְרַת אֲרָגוֹן "קוֹל קוֹרָא" הִיא לָתֵת פְּתֻרֹנוֹת מְקִיפִים וְיֹשִׁירִים לִילָדִים וְצִעִירִים בְּעָלֵי דִיסְלֶקְצִיָּה וּלְקוֹיּוֹת לְמִידָּה אַחֲרוֹת. אֶחָד הַשְּׁלֵבִים בַּתְּהִלָּה הוּא פְּתוּחַ טוֹחַ שֶׁל מְשֻׁאָּבִים הֶקְרוּי "הַסְפְּרִיָּה הַמְקַלֶּטֶת שֶׁל קוֹל קוֹרָא", כְּדִי לְסַיֵּעַ לִילָדִים הַמִּתְמוּדָּדִים לְהֵנוֹת מִחֲוִיַּת הַקְּרִיאָה.

לִילָדִים בְּעָלֵי לְקוֹיּוֹת לְמִידָּה, קְרִיאָה הִיא לְעֵתִים אֶתְנֶה מִפְּרָד. מֵאֲבָקִם לְהִבְנֵת טֶקְסֵט כְּתוּב מוֹנֵעַ מֵהֶם לְהֵנוֹת מִהַקְּרִיאָה עֲצָמָה. בְּאֻמְצָעוֹת הַנִּגְשָׁת סְפוּרִים וְטֶקְסֵטִים בְּפוֹרְמַט שְׂמִיעָה, אֲנוּ מְסִירִים אֶת מַחֲסוֹם הַפְּעֻנוֹת הַיּוֹזְאָלִי וּמֵאֲפָשִׁירִים לָהֶם "לְקָרָא" עַל יְדֵי הַקְּשָׁבָה.

הַסְפְּרִים הַמְקַלֶּטִּים הַקִּיָּמִים בְּרַבָּם אֵינָם מִתְאַמִּים לִילָדִים בּוֹגְרִים יוֹתֵר, וּמַעֲט מְאוּד מֵהֶם נִגִּישִׁים בְּשִׁפְּהָ הָעִבְרִית. מִטְרַתֵּנוּ הִיא לִיצוֹר מִגּוֹן שֶׁל סְפָרִים מְקַלֶּטִּים בְּעִבְרִית וּבְאַנְגְלִית גַּם-יַחַד לִילָדִים וּבְנֵי נֶעֶר. סְפָרִים אֵלֹו יַעֲבִירוּ מִסְרִים רֶלֶוָנְטִיִּים דֶּרֶךְ דְּמִיוֹת וּמַצָּבִים, וַיֵּאֲפָשְׁרוּ לִילָדִים הַמִּתְמוּדָּדִים עִם דִּיסְלֶקְצִיָּה אוֹ עִם לְקוֹיּוֹת לְמִידָּה הַקְּשׁוּרוֹת בְּשִׁפְּהָ לְהַזְדַּהּוֹת אִתָּם. בּוֹ זְמַנִּית, נִכְיִן מְקוֹרוֹת שְׂמַע לְמוֹדֵיִם שְׂנִיגְשִׁי לִילָדִים אֶת הַחֲמֶר הַלְמוּדִי בְּדֶרֶךְ הַקֶּלֶה בְּיוֹתֵר לְקַלְטָה עֲבוּרִם.

וּבְנִימָה זֹו, אֲנוּ נִרְגָּשִׁים לְהַצִּיג אֶת הַסֵּפֶר הַמְקַלֵּט הָרֵאשׁוֹן בְּסִפְרִית קוֹל קוֹרָא, "עַץ אֶפְרַיִם הַגִּ'לִּי שֶׁל אֵלִי גֶרִין", מֵאֵת שְׁנֵי בְּרָאוֹן. הַסְפּוֹר, הַמִּיָּעֵד לִילָדִים בְּגִילָאֵי 4-9, מְסַפֵּר אֶת סְפוּרוֹ שֶׁל אֵלִי, יֶלֶד עִם דִּיסְלֶקְצִיָּה, בְּעַל דְּמִיוֹן יִצִּירָתִי וְכִשְׁרוֹן לְהַמְצָאוֹת. אֵלִי נִגֵּשׁ לְבַצֵּעַ בְּאֶפֶן יַחוּדִי אֶת הַמְטָלָה שְׂקִבֵּל בְּשַׁעוֹר מְדַעִים, אָף-עַל-פִּי שְׂמִשְׁפָּחָתוֹ לֹא חוֹשֶׁבֶת שְׂנִיָּצְלִיחַ. אֵךְ הַנְּחִישׁוֹת, הָעִקְשָׁנוֹת וְהַיִּצִּירָתִיוֹת שֶׁל אֵלִי

מחזיקות מעמד ומובילות לתוצאות שגם אלי וגם משפחתו לא צפו להן.

הספור הנפלא הזה מלמד קוראים צעירים להאמין בעצמם ולגלות התמדה. הסוף מראה שלמרות שלא הכל בחיים מתרחש לפי התכניות שלנו, התוצאות עדין יכולות להיות נהדרות. להורים ולמורים, ספור זה מזכיר שלמרות שהילד אולי אינו שולט ביכולות הספציפיות להן קוינו, הכשרונות שלו/שלה יכולים להופיע בדרכים שלא צפינו. לפעמים "שונה" הוא אפילו טוב יותר מכפי שתכננו.

עץ אֶפּוֹנִי הָגֵ'לִי שֶׁל אֵלִי גֶרִין

מֵאֵת שָׁנִי בְּכֶאֱוֹן

לְכֹל הָאֱלֹהִים שֶׁפָּרְחוּ בְּדַרְכָּם שְׁלָהֶם, לְמִרוֹת כָּל

הַמְּכַשׁוּלִים, עִם הַרְבֵּה סְבָלָנוֹת, הַתְמַדָּה וּמַעַט יִצְרָתִיּוֹת...

הקדמה

בְּחֶפְזָהּ הַקֵּץ, הִגִּיעָה דִּוְדָה מְרִים גָּרִין לְבִקּוּר
מֵאַרְצוֹת הַבְּרִית. הִיא הֵבִיאה אֶתָּה שְׂקִית מְלֵאָה סֻכָּרִיּוֹת
צְבֻעוֹנִיּוֹת.

"אַלֶּה סֻכָּרִיּוֹת גִּ'לִּי," הִיא אָמְרה. "בְּאַנְגְלִית קוֹרְאִים
לָהֶן אֶפּוֹנִי גִ'לִּי, אוֹ Jellybeans בְּגִלְל הַצּוֹרֶה שֶׁלָּהֶן
שֶׁמְזַכֶּרָה גְּרִגְרִי אֶפּוֹנָה אוֹ שְׁעוּעִית."
הִיא חִלְקָה לְיִלְדִים מְעַט מִן הַסֻּכָּרִיּוֹת, וְאֵת הַשְּׂקִית
הַנִּיחָה בְּאֶרוֹן הַמִּמְתָּקִים שֶׁבַּמִּטְבֵּחַ.

פּרָק א

אַלי גרין הָיָה ילד רגיל.

הוא אָהב לָאָכֵל פִּיצָה, לָרֶכֶב עַל הָאוֹפָנִים שְׁלוֹ

וּלְחַלּוֹם לְהַפִּיץ לְמַמְצִיא מְפָרָסִם.

הוא הָיָה מְמָשׁ טוֹב בְּתַקוּן חֲפָצִים בְּבֵיתוֹ, כְּמוֹ לְמַשֵּׁל

הַמַּגֵּרָה בְּשִׁלְחוֹן הַכְּתִיבָה שֶׁלֹא נִסְגְּרָה וְהַכֶּסֶּא הַמְתַנַּדֵּד

בַּחֲדָר הָאֵכֵל. הִיָּתָה לוֹ תֵבַת פִּלִּים מִיַּחֲדָתוֹ, מְלֵאָה בְּכָל

הַפִּלִּים הָרְגִילִים: פִּטִּישִׁים, מְבַרְגִּים, מְסַמְרִים וּבְרָגִים.

היא הכילה גם כמה דברים לא רגילים: סלילים של חוטי
תיל, נתיכים, חוטי חשמל ישנים, פסות של אריחים
שבורים וגרוטאות מתכת.

כשלא היה דבר לתקן בבית, אלי שויטט בשכונה
בחפוש אחר פסות עץ ודברים שונים ומשנים שיוכל
להוסיף לתבת הכלים שלו. אז היה נגש לעבודה, ובונה כל
מיני המצאות מענינות.

פעם אחת בנה מכונת-מטוס צעצוע, עם גלגלים
וכנפים. בפעם אחרת הוא בנה כספת עם מנעול מיוחד
ותחתית נסתרת. המדפים בחדרו היו עמוסים בכל
העבודות שיצר. אמו תמיד אמרה בצחוק שיהיה עליהם
לעבר לדירה גדולה יותר, כדי שיוכלו לאחסן בו את כל
ההמצאות.

אֵלֵי רָצָה לְבָלוֹת אֶת כָּל הַיּוֹם בְּבֵית בְּנֵי דְבָרִים
בְּמָקוֹם לָלֶכֶת לְבֵית הַסֵּפֶר. אֵלֵי לֹא אָהַב אֶת בֵּית הַסֵּפֶר.
הַכֶּסֶּא בִּפְתָּה לֹא הָיָה לוֹ נוֹחַ, וְהַשְׁלָחוֹן הָרְגִישׁ לוֹ מְחֻסָּפֶס
וּמְגֻרָד. הָיָה כָּל כָּדָר קָשָׁה לְהִתְרַכֵּז בָּמָה שֶׁהָיָה אָמֹר לְלַמֵּד
בְּמָקוֹם לַחֲלוּם עַל הַמְצָאָה הַדָּשָׁה. לַפְּעָמִים כְּשֶׁכָּלִם הָיוּ
עֲסוּקִים בִּקְרִיאָה אוֹ בִּכְתִּיבָה, אֵלֵי הָיָה מְשֻׁרְבֵט רַעֲיוֹן
לְפְרוֹיֶקְט הַבָּא שָׁלוֹ. וְאִזּוֹ הַמּוֹרָה, מֵר וַיָּס, הָיָה צוֹעֵק עָלָיו
מִשׁוּם שֶׁלֹּא הִתְרַכֵּז, וְשׁוֹלַח פֶּתֶק הַבֵּיתָה לַהּוֹרִים.

אֵלֵי רָצָה מְאֹד לְהַצְלִיחַ בְּבֵית הַסֵּפֶר, וְלַעֲבֹד כְּמוֹ
כָּלִם. הוּא מִמָּשׁ נִסָּה לְהִקְשִׁיב לַמּוֹרָה. הַבְּעֵיָה הִיְתָה
שֶׁלַּפְּעָמִים הָאוֹתִיּוֹת בַּסֵּפֶרִים הָיוּ מִתְחִילוֹת לְקַפֵּץ סָבִיב,
וְאִזּוֹ הוּא לֹא הָיָה מְסֻגָּל לְקַרְא אֶת הַמַּלְּיִם שֶׁהָיוּ אֲמוּרוֹת
לְהִרְכִּיב. הוּא תָּמִיד פָּחַד שֶׁמֶר וַיָּס יִבְחַר בּוֹ לְקַרְא, וְשֶׁחֲבָרָיו
לִפְתָּה יִצְחָקוּ עָלָיו. הָיָה הִרְבֵּה יוֹתֵר קָל לְבָרֵחַ מִהַשְׁעוֹר אֶל

תוך ההמצאות בחלומות שלו.

אלי לא אהב את בית הספר

שְׁעוֹרֵי הַבַּיִת לֹא שִׁפְרוּ אֶת הַמָּצָב. בְּכָל יוֹם אִמָּא
הוֹשִׁיבָה אוֹתוֹ לְהַכִּין אֶת שְׁעוֹרֵי הַבַּיִת לִפְנֵי שְׂיוֹכָל לְצֹאת
וּלְשִׁחַק.

"אֲנִי לֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁעוֹרֵי הַבַּיִת," הִתְלוֹנֵן אֵלִי.
"אֵין בָּזָה שׁוֹם הַגִּיּוֹן!"

אִמָּא שָׁלוּ הַצִּיעָה לַעְזֹר וְלִמְצֹא אֶת הַהַגִּיּוֹן בְּיַחַד. "בּוֹא
וְנִרְאֶה מָה אַתָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת. קִדָּם כָּל, קִרָּא אֶת
הַהוֹרְאוֹת."

אֵלִי הִתְפַּתֵּל בַּכִּסֵּא. לְבִסּוֹף הוּא פָּלַט, " אִמָּא, אֲנִי לֹא
יָכוֹל".

"אַתָּה לֹא יָכוֹל מָה?" שָׁאַלָה גְּבֵרַת גָּרִין.
"אֲנִי לֹא יָכוֹל לְקִרָּא אֶת הַמַּלְיָם הָאֵלֶּה." וְאֵלִי הִנִּיחַ
אֶת רֹאשׁוֹ בֵּין יָדָיו וּבָכָה.

אִמּוֹ חִבְּקָה אוֹתוֹ, וְהִבִּיטָה בְּעֵינָיו. "אֵלִי, אֲנִי יוֹדַעַת

שֶׁהַשְּׂתִידָלָת מְאוּד לְהַצְלִיחַ בְּבֵית הַסֵּפֶר. אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁהִגִּיעַ

הַזְמָן לְנִסּוֹת מִשְׁהוּ שׁוֹנָה, וְלִמְצֹא לָךְ עֲזָרָה."

פֶּרֶק ב

גְּבֵרֶת גִּרִּין לִקְחָה אֶת אֵלֵי לְמֶרְכָּז קָרִיאָה מִיַּחַד, וְשָׁם
הִסְבִּירוּ לוֹ שֵׁשׁ לוֹ מִשְׁהוּ בְּשֵׁם דִּיסְלֶקְצָה. כְּלוּמַר, הוּא
חֶכֶם, אֲבָל הַמֶּנַח שֶׁלוֹ עוֹבֵד אַחֶרֶת מִמַּחֲוֹת שֶׁל יְלָדִים שְׂאִין
לָהֶם דִּיסְלֶקְצָה. זֶה הַדָּבָר שֶׁהִפָּךְ אוֹתוֹ לִיצִירָתִי וּמִכָּשָׁר כָּל
כֵּךְ בְּהַמְצָאוֹת, אֲבָל גַּם הַקֶּשֶׁה עָלָיו לְהִבִּין אֵיךְ אוֹתִיוֹת
הוֹפְכוֹת לְמַלִּים.

אֵלֵי הַלֵּךְ לְמֶרְכָּז אַחֲרֵי הַלְמוּדִים מְסַפֵּר פְּעָמִים
בְּשָׁבוֹעַ. הַמְדַּרְיכִים בְּמֶרְכָּז לְמַדּוּ אוֹתוֹ דְּרָכִים חֲדָשׁוֹת
שִׁיכֵל לְלַמֵּד בְּעֶצְמוֹ, וְהִרְאוּ לוֹ כָּל מִינֵי תַכְסִּיסִים שֶׁיַּעֲזְרוּ לוֹ
לְהִבִּין אֶת הַמַּלִּים. הוּא הִתְאַמֵּן בְּקָרִיאָה בְּבֵית כָּל יוֹם.

בְּמֵאֲמָץ רַב, הַמּוֹן וְתַפְלוּת, וְעַם עִידוּד רַב מֵהוֹרָיו וּמֵהַמּוֹרִים,

כַּעֲבַר כַּמָּה זְמַן גָּלָה אֵלַי שֶׁהוּא בְּאַמֶּת מְסֻגָּל לְקָרָא!

עֲכָשׁוּ, שְׁלַחַן הַכְּתִיבָה שְׁלוֹ בְּבֵית הַסֵּפֶר עֲדִין לֹא הָיָה

נוֹחַ, וְהוּא עֲדִין נֶאֱלָץ לַעֲבֹד קָשָׁה, אֲבָל הוּא כָּבֵר לֹא פָּחַד

שִׁיקְרָאוֹ לוֹ לַעֲנוּת עַל שְׁאֵלוֹת. עֲדִין הָיוּ בְּבֵית הַסֵּפֶר דְּבָרִים

שְׁאֵהָב יוֹתֵר מֵאַחֲרִים, כַּמּוֹבָן. הוּא אָהָב מְאֹד אֶת שְׁעוּרֵי

הַמִּדָּע שֶׁל מֶר סִילְבֶּרמָן, בָּהֶם לָמַד אֵיךְ עוֹבֵד הָעוֹלָם

סָבִיבוּ.

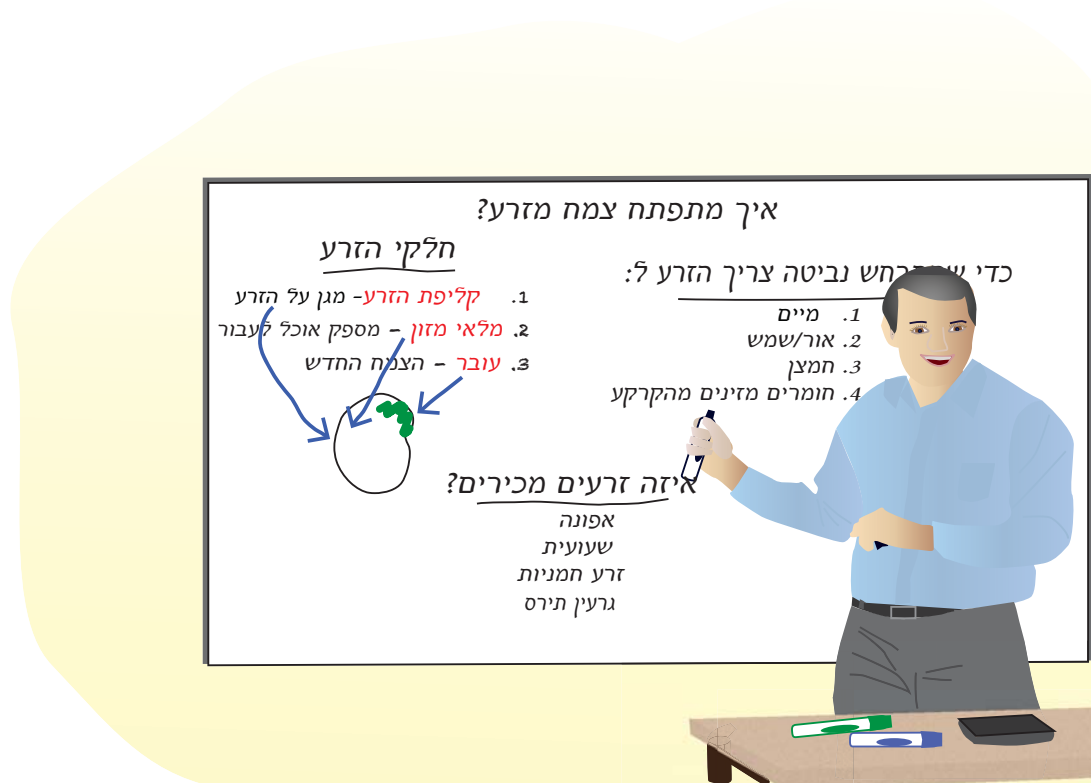
יוֹם אֶחָד, לָמַד מֶר סִילְבֶּרמָן אֶת הַכְּתָה עַל אִפֹּן

הַגְּדִילָה שֶׁל צִמְחִים. הֵם דָּנוּ בְּמַחְזוֹר הַחַיִּים שֶׁל

הַצִּמְחִים-אֵיךְ זָרְעִים הוֹפְכִים לַצִּמְחִים שְׂמֻגְדָּלִים זָרְעִים

נוֹסְפִים. הֵם לָמְדוּ אֶת שְׁמוֹת חֻלְקֵי הַצִּמְח הַשּׁוֹנִים, וְצִירוֹ

אוֹתָם בְּמַחְבְּרוֹת שְׁלָהֶם.

מר סילברמן למד את הכתה על אפן הגדילה של צמחים

לשעורי הבית, נתן מר סילברמן עבודה מיוחדת: על כל תלמיד לזרע זרע, גרגר או אפון, בבית, ולצפות בו כיצד הוא גדל. בעוד כמה חודשים, כל ילד ידון לכיתה מה קרה. אלי חשב על סוגים שונים של גרגרים ואפונים, ונזכר

בְּשִׁקִּית הַסְּכָרִיּוֹת שְׂבָאֲרוֹן הַמִּטְבָּח וּבִשְׁם הַמְּיָחֵד שְׁלֵהוֹ.

הוא הֶחָלִיט לְשִׁתֵּל אֶפְוִי ג' לִי.

פָּרֶק ג

כַּשְׂאֵלִי הִגִּיעַ הַבֵּיתָה מִבֵּית הַסֵּפֶר, הוּא רָץ לַמִּטְבָּח

וְשָׁלַף אֶת שְׁקִית אֶפּוֹנִי הַגֹּ'לִי מִהָאָרוֹן.

"שָׁלוֹם, אֱלִי," אָמְרָה אִמּוֹ. "אֵיךְ הָיָה הַיּוֹם שְׁלָדִי?

קִבַּלְתֶּם שְׁעוּרֵי בֵּית?"

"הָיָה בְּסֹדֶר, אִמָּא. אֲנִי הוֹלֵךְ לַעֲשׂוֹת

אֶת שְׁעוּרֵי הַבֵּית מִמָּשׁ עֲכָשׁוּ," אָמַר אֱלִי,

מֵרִים אֶת הַשְּׁקִית לַגּוֹבָה.

"מִמָּתִי אוֹכְלִים אֶפּוֹנִי גֹ'לִי לְשְׁעוּרֵי בֵּית?" שְׁאַלָה גִּבְרֶת

גָּרִין.

"הוֹ, לֹא, אֵלָה לֹא לֶאֱכִילָה," צָחַק אֱלִי. "אֲנִי עוֹמֵד

לְשִׁתֹּל אוֹתָן כִּדִּי לְגִדֹּל עֵץ שֶׁל אֶפּוֹנִי גֹ'לִי לְשְׁעוּרֵי הַבֵּית שֶׁל

מֵר סִילְבֶּרמָן."

אָמוּ נִסְתָּה לְהִסְתִּיר חַיּוּדְךָ. "אָה, אֱלֹהִי, אַתָּה לֹא יָכוֹל

לְשַׁתֵּל עֵץ שֶׁל אֲפוּיִי גִ'לִי. סִפְרִיּוֹת לֹא גִדְלוֹת עַל יַעֲצִים".

"טוֹב, אוֹלִי רַב הַיִּלָּדִים לֹא יָכוֹלִים. אָבֵל לִילָדִים עִם

דִּיסְלֶקְצִיָּה, כְּמוֹנוֹ, יֵשׁ דְּרָכִים יִצְרֵתִיּוֹת לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים,"

קִבַּע אֱלֹהִי, בְּעוֹדוֹ מְחַפֵּשׁ בְּתִבַּת הַכִּלִּים שֶׁלוֹ אַחֵר עֲזָרִים

מִתְאַיִמִים.

"אֱלֹהִי, חֲכֵה..." אָבֵל לִפְנֵי שְׁגִבְרַת גִּרִּין הַסְפִּיקָה לְסִיִּים

אֶת הַמִּשְׁפָּט, אֱלֹהִי כָּבֵר רָץ לַגָּנָה עִם אֶת חֲפִירָה וְשִׁקִּית

אֲפוּיִי הַגִּ'לִי.

אֱלֹהִי חֲפֵר בּוֹר קָטָן בְּחֵלֶק מוֹאָר שֶׁל הַחֲצֵר. הוּא הַנִּיחַ

בְּעֲדִינוֹת חֶפֶן אֲפוּיִי גִ'לִי בְּתַחֲתִית הַבוֹר. הוּא הַחֲלִיט לְזָרַע

סִפְרִיָּה אַחַת מִכָּל צֶבַע-חוּץ מִהַלְבָּנוֹת, כִּי הֵן הֵיוּ מְשַׁעֲמָמוֹת

מדי. הוא ערס בזהירות עפר מעל הספריות, נהנה מתחושת

האדמה בין אצבעותיו.

אלי שתל ספריה אחת מכל צבע, חוץ מהלבנות

מכיון שזה עמד להיות עץ מיוחד מאוד, החליט אלי

שֶׁהוּא זָקוּק לְמַשְׁהוּ מִיחָד מְאֹד שְׂיַעֲזֹר לוֹ לְצַמֵּת. הַשְׂקִיָּה
בְּמִים רְגִילִים לֹא סִפְקָה אוֹתוֹ. אִזּוּ הוּא חָזַר אֶל תּוֹךְ הַבַּיִת,
וְהִכִּין לִימוּנָדָה. אוֹתָהּ הוּא רוֹקֵן לְתוֹךְ הַמִּשְׁפָּד שֶׁל אָמוֹ,
וְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ כְּדֵי "לְהַשְׁקוֹת" אֶת הָעֵץ שֶׁלוֹ. לְבִסּוֹף, הוּא
בִּקֵּשׁ מֶה' שְׂיַעֲזֹר לָעֵץ שֶׁלוֹ לְגָדוֹל גְּבוּהָ וְחֲזֵק.

אֵלֵי הַתִּיַּשֵּׁב בְּנוֹחוֹת עַל הַדָּשָׁא וְצָפָה אִידָּהּ הָעֵץ שֶׁלוֹ
גָּדַל.

"עַל מָה אַתָּה מְסַתְּפֵל, אֵלֵי?" שָׁאַלָה אַחוֹתוֹ הַקְּטָנָה,
רִיקִי.

"עֵץ אֶפּוֹנִי הֶגְ'לִי שְׁלִי. שְׁתַּלְתִּי אוֹתוֹ בְּשִׁבְלֵי בֵּית
הַסֵּפֶר," הִסְבִּיר אֵלֵי.

"אַתָּה צוֹחֵק, נָכוֹן?" שָׁאַלָה רִיקִי. "אֶפּוֹנִי גְ'לִי לֹא גָדְלוֹת
עַל עֵצִים. אַתָּה לֹא יָכוֹל לְשַׁתֵּל עֵץ אֶפּוֹנִי גְ'לִי!"

אלי רק חידד והמשיך להתבונן.

ביום המחרת, כשאלי השקה את העץ שלו, אחיו דני

חלף על פניו ברכיבה על אופניים.

"מה אתה עושה?" הוא שאל.

"משקה את עץ אפוני הג'לי שלי," ענה אלי.

"חה, חה! אל תדבר שטיות. אפוני ג'לי לא גדלות על

עצים. אין כזה דבר עץ אפוני ג'לי!"

"עוד נראה." ואלי המשיך להשקות את העץ שלו

בלימונדה.

"אין כזה דבר עץ אפונג ג'לי"

כָּל בֹּקֶר לִפְנֵי הַלְמוּדִים, בִּדֵּק אֵלִי אֶת הָעֵץ שֶׁלוֹ
וְהִשְׁקָה אוֹתוֹ. הוּא אָפֵלוּ דִשָּׁן אוֹתוֹ בִּפְרוּרִים מִהַעוּגִיּוֹת
שֶׁאֲמוֹ נִתְּנָה לוֹ בַּשָּׁבוּעַ שֶׁעָבַר. (הוּא יָדַע שֶׁהִיא תִּשְׁמַח עַל

כָּךְ שְׂרוּקוֹן אוֹתָם מֵהִילָקוּט). בְּמַחֲבֶרֶת מִדְּעִים הוּא רָשָׁם
בְּזִהִירוֹת בְּטוֹר אֶחָד כָּל דָּבָר שֶׁעָשָׂה בְּכָל יוֹם. בְּטוֹר הַשְּׁנִי
הוּא רָשָׁם כָּל שְׁנוֹי שְׂרָאָה בָּעֵץ.

"מָה יֵשׁ לָךְ שָׁם, אֱלִי?" שָׁאַל אוֹתוֹ אָבִיו יוֹם אֶחָד
כְּשֶׁהָלַךְ אֶל בֵּית הַכְּנֶסֶת.

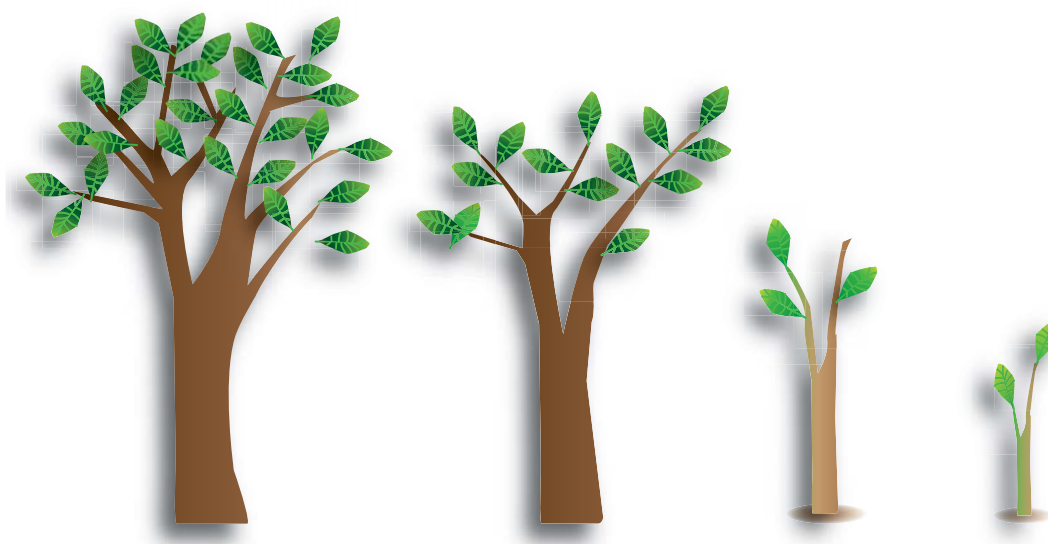
"רַק עֵץ אֲפוּיֵי הַגֹּ'לִי שְׁלִי. זֶה עֲבוֹדָה לְבֵית הַסֵּפֶר."
"אֲבָל אֱלִי, אֲפוּיֵי גֹ'לִי לֹא גִדְלוֹת עַל עֲצִים!" מָחָה מֶר
גָּרִין.

"זֶה מָה שֶׁכֵּלָם חוֹשְׁבִים," אָמַר אֱלִי, "אֲבָל הָעֵץ שְׁלִי
שׁוֹנָה".

פֶּרֶק ד'

וְהָעֵץ הֵחַל לִצְמוֹחַ.

אֵלֵי צָפָה בּוֹ גֵּדֵל יוֹתֵר... וְיוֹתֵר... וְעוֹד יוֹתֵר!

הָעֵץ גֵּדֵל יוֹתֵר... וְיוֹתֵר... וְעוֹד יוֹתֵר!

אֵלֵי יָדַע שֶׁעֲצִים נִחְדָּשִׁים לֹא מִצְמִיחִים פִּירוֹת מִיָּד. אָבֵל

אִם הִיְתָה לוֹ מִסְפִּיק סִבְלָנוֹת כְּדֵי לִלְמֹד לִקְרֹא, בּוֹדֵאִי

הִיְתָה לוֹ דֵּי סִבְלָנוֹת כְּדֵי לְחַכּוֹת לְאַפּוֹנֵי הַגֹּ'לִי

שֶׁיִצְמָחוּ-אֲפֹלוּ אִם זֶה יִקַּח יוֹם שְׁלָם!

אז אלי המתין והמתין והמתין עוד קצת.
וכשהשתעמם מלחכות, הוא קרא קצת בספר ששאל
מהספרייה.

אלי המתין והמתין

ואז החלו להתרחש דברים מדהימים.
משפחה של צפורים עברה דירה לעץ שלו ובנתה
ל עצמה קן. סנאי שובב התרוצץ במעלה ובמורד הענפים.

וְחִתּוּלָהּ יְדִידוּתִית גִּרְדָּה אֶת גְּבֵהַ עַל גִּזַּע הָעֵץ וְאִזּוּ הִתְיַשְּׁבָה
מִתַּחְתָּיו, מְגִרְגֶּרֶת.

לְאֵלֵי הָיָה רַעֲיוֹן. הוּא הִשְׁתַּמֵּשׁ בְּפִסּוֹת עֵץ וְחִתִּיכוֹת
חָבֵל מִהָאוֹסֶף שָׁלוֹן, וּבָנָה נִדְנָדָה שְׁאוּתָהּ תָּלָה עַל הָעֵנָף
הַחֲזָק בְּיוֹתֵר בָּעֵץ. רִיקִי בָּאָה לִרְאוֹת מָה הוּא עוֹשֶׂה.
כְּשֶׁרָאָתָה אֶת הַנִּדְנָדָה, הִיא הִתְרַגְּשָׁה כָּל-כָּדָר עַד שֶׁהִתְחַנְנָה
לְנִסּוֹת אוֹתָהּ.

"כְּמוֹבֹן, "חִיָּד אֵלֵי. "הִכְנַתִּי אוֹתָהּ בְּמִיָּחַד בְּשִׁבְלֶךְ, כִּי
שָׁגַם אֶת תּוֹכִלִי לְהִנּוֹת מֵעֵץ אֲפוּנֵי הַגֹּ'לִי שְׁלִי".
"תוֹדָה, אֵלֵי, אַתָּה וְגַם הָעֵץ שֶׁלָּךְ הֵכִי טוֹבִים בְּעוֹלָם!"
וְרִיקִי הִתְנַדְּנָדָה גְבוּהָ-גְבוּהָ, עַד שֶׁקְצוֹת נַעֲלֶיהָ נִגָּעוּ בַּעֲלִים.

ריקזי התנדנדה גבוה-גבוה על עץ אפויני הק'לי

אֵלֵי הַבְּחִין בְּמַשָּׁהוּ דְּבִיק מְטַפֵּט מִן הָעֵץ. הוּא תִקַּע
יִתֵּד בְּגִזָּע וְעָשָׂה בּוֹ חֹר, וְאֵז חִבֵּר אֵלָיו צִנּוּרִית. נוֹזֵל צָהָב זָלָג
מִן הַחֹר דֶּרֶךְ הַצִּנּוּרִית. שָׁרָף אֶפְוִי-גִ'לִּי! הוּא הִבִּיא בְּקִבּוּק
רִיק מִן הַמְטָבַח וְהֵנִיחַ אוֹתוֹ מִתַּחַת לַצִּנּוּרִית כְּדִי לֶאֱסֹף אֶת
טָפוֹת הַשָּׁרָף.

בְּדִיוֹק אֵז עָבַר שָׁם דְּנִי, אָדָם וּמִזִּיעַ אַחֲרֵי רְכִיבַת
אוֹפָנִים אֶרְכָּה. "רוֹצָה לְשִׁתּוֹת?" שָׁאַל אֵלִי, וְהוֹשִׁיט לוֹ אֶת
הַבְּקִבּוּק. "בְּדִיוֹק מְזַגְתִּי אֶת זֶה מֵעֵץ אֶפְוִי הַגִּ'לִּי".

דְּנִי בִּרְדִּי בִּרְכָה וְלָגַם לְגִימָה אֶרְכָּה מִהַבְּקִבּוּק. "זֶה
טוֹב. זֶה בְּאֻמָּת בָּא מִהָעֵץ שֶׁלְדִּי? אֲבָל יֵשׁ לָזֶה טַעַם בְּדִיוֹק
כְּמוֹ שֶׁל לִימוֹנָדָה?" דְּנִי בְּהַחֲלִיט הַתִּרְשָׁם.

פָּרֶק ה

יום אחד, כְּשֶׁאֵלִי הֵלַךְ לְבַדֵּק מָה שְׁלוֹם הָעַץ וּלְבַקֵּר
אֶת הַצְּפוּרִים, אֶת הַסֵּנְאִי וְאֶת הַחֲתוּלָה, הוּא רָאָה בְּמָה
גֶּרְגָרִים צְבֻעוֹנִיִּים מְצִיצִים מִבֵּין הָעֵלִים. סוּף כָּל סוּף! הוּא
חָשַׁב, בְּהִתְרַגְּשׁוֹת גּוֹבֶרֶת.

אָבֵל כְּשֶׁהִסְתַּכֵּל מִקְרוֹב, הוּא רָאָה שְׂאֵלָה לֹא אֶפּוֹנִי
גִּ'לִי.

הָיוּ אֵלֶּה פְּרִיחוֹת קִטְנוֹת, וּבְעוֹד אֵלִי מִתְבּוֹנֵן, הֵן צִמְחוּ
וְגִדְּלוּ וְהִפְכוּ לַפְּרָחִים הִיפִיפִים בְּיוֹתֵר שְׂרָאָה אִי-פֶעַם. הֵם
הָיוּ בְּכָל מִינֵי צְבָעִים בּוֹהָקִים, בְּדִיוֹק כְּמוֹ אֶפּוֹנִי הַגִּ'לִי שֶׁזָרַע:
אָדָם, יֶרֶק, וָרֹד, כָּתָם, סָגוֹל וְצָהָב. לֹא הָיוּ שָׁם פְּרָחִים
לְבָנִים, כְּמוֹבֵן, כִּי הוּא לֹא זָרַע סִכְרִיּוֹת לְבָנוֹת.

אלי טפס על העץ וקטף כמה מהפרחים. הממ, הם

הריחו בדיוק כמו חנות ממתקים!

הזה בפרחים הזפים והנוצצים האלו משהו מיוחד מאוד

הָיָה בַּפְּרָחִים הַיָּפִים וְהַנוֹצְצִים הָאֵלּוּ מִשֶּׁהוּ מֵיחָד
מְאוּד, וְאֵלֵי הַרְגִּישׁ שְׂמִיחָה עֲמֹק בְּלֵב. הוּא הִחְלִיט לְקַחַת
מֵהֶם הַבֵּיתָה לְאַמָּא. הוּא יָדַע שְׂאוֹתָם הִיא תֵּאֱהָב אֶפְלוּ
יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַסִּכְרִיּוֹת.

גְּבֵרַת גֶּרִין לָקְחָה אֶת זֶר הַפְּרָחִים וּכְשֶׁהִיא מְחַיֶּכֶת
וּמְזַמְזֶמֶת לְעֶצְמָהּ הַנִּיחָה אוֹתָם בְּאֶגְרֵט לַהֲמַקְשֵׁט הָאֶהוּב
עָלֶיהָ. דְּנִי רָאָה אוֹתָם, וְהִפְסִיק לְדַאֵג בְּקִשָּׁר לַמִּבְחָן שְׂחִכָּה
לוֹ לְמַחֲרָת. רִיקִי כָּבֵר לֹא הִיָּתָה עֲצוּבָה עַל כֵּךְ שֶׁלֹּא מִצָּאָה
אֶת הַבִּבָּה הַחֲבִיבָה עָלֶיהָ. מֵר גֶּרִין הִנִּיחַ בְּצַד עֲרֻמַּת יָדָיִם
שֶׁעָלִיהֶם עֶבֶד, וְהִצִּיעַ לָלֶכֶת לָרֶכֶב עִם הַיְלָדִים עַל הָאוֹפָנִים.
נִרְאָה הָיָה שָׂכַל בְּנֵי מִשְׁפַּחַת גֶּרִין שְׂמִיחִים יוֹתֵר הוֹדוֹת
לְפָרְחֵי אֶפְוִי הַגֹּ'לִי.

פָּרָק ו

סוף-סוף הגיע תורו של אלי להציג את העבודה שלו
בשעור מדעים. הוא עמד ליד שלחן המורה וקרא בקול
מהדף שאחז: "אלי גרין מגידל עץ אפוני ג'לי." הוא הסביר
איך זרע את אפוני הג'לי ואיך טפל בעץ. הוא תאר מה קרה
כשהעץ צמח. הוא הביא לכיתה כמה מהפרחים היפים,
בקבוק משרף העץ כדי שכלם יוכלו לטעם, ותמונה של עץ
אפוני הג'לי הפורח.

כלם מחאו כפיים כשאלי סיים להציג את עבודתו
והתישב חזרה.

"רגע, ומה עם אפוני הג'לי? העץ לא הצמיח ספריות?"
קרא אחד מחבריו לכיתה.

"לא," אָמַר אֵלִי בְּעֶצֶב. "אֵין סְכָרִיּוֹת. אֲנִי חוֹשֵׁב

שֶׁהַעֲבוּדָה שְׁלִי נִכְשָׁלָה".

מֶר סִילְבֶּרמָן פָּתַח אֶת פִּיו וְאָמַר, "אֵלִי, אַתָּה יוֹדֵעַ

שֶׁאֵין בְּאַמֶּת כָּזָה דָּבָר, עַצְמִי שֶׁל אֶפּוֹנִי גִ'לִי. הַצִּמְחָת עַצְמָהּ שׁוֹנָה

מִכִּפִּי שְׂרָצִית, אֲבָל הוּא מֵיחָד לֹא פָחוֹת. הָאֵם אַתָּה יוֹדֵעַ

לָמָּה?"

אֵלִי הִרְהִיר. "וּבִכּוֹן," הוּא עָנָה לְאַט, "הוּא בֵּית לְחִיּוֹת

וּמְקוֹם מִשְׁחָק לִילָדִים. הוּא נוֹתֵן מִיץ טָעִים וּפְרָחִים זָפִים

שֶׁמִּשְׁמָחִים אֲנָשִׁים. אֲנִי מֵנִיחַ שֶׁיֵּשׁ יוֹתֵר מִדֶּרֶךְ אַחַת שָׁבָה

עַצְמָהּ יָכוֹל לְצַמֵּחַ".

נכון! "אמר מר סילברמן. "אלי, אתה השקעת מאוד

בעבודה שלך ולמדת הרבה. אני נותן לך ציון מאה!"

חייד גדול הופיע על פני עלי

אלי שכח מאכזבתו בגלל אפוני הג'לי, וחייד גדול

הופיע על פניו. "תודה, מר סילברמן! וגם, אתה יודע מה?

אני תמיד יכול לקנות אפוני ג'לי בחנות".

כָּלֶם צַחֲקוֹ, וְהִרְיֵעוּ לְאֵלֵי גִרִּין וּלְעֵץ אֲפוֹנֵי הַגְּלִי הַמְּאֹד

מִיַּחַד שְׁלוֹ.

~ סוֹף ~

הודעה מיחדת מד"ר רנת גרין

כל הילדים רוצים בכל מאודם להיות אהובים, מטפחים ומקבלים. כהורים וכמורים, את זה בדיוק אנו רוצים להעניק להם. אנו רוצים שכלם, כולל הילד או הילדה, יכירו ביכולותיהם ובתרומה שהם יכולים לתרום לעולם שסביבם.

אך מה קורה כאשר ילד אינו מצליח בדרך אותה מעריך העולם הרחב, או אינו מסוגל לעמוד בצפיות הלמודיות של מוריו, הוריו וחבריו? מה קורה כאשר הוא מרגיש שאינו מסוגל להשתוות לחבריו לכיתה, ולא משנה כמה קשה הוא משתדל, והפער רק הולך וגדל?

זו החוויה שחווים ילדים המתמודדים עם לקויות למידה כגון דיסלקציה, דיסגרפיה, דיסקלקוליה או לקות עבוד אחרת. לקויות אלו גורמות לקשי במשימות כגון קריאה, כתיבה, איות ומתמטיקה, שאינן נראות מסבכות לילדים אחרים. הקשי משבש את יכולתו של הילד לקלט, להבין ולענות כדי להתקדם בלמודים.

מכל סוגי לקויות הלמידה, דיסלקציה היא הנפוצה ביותר. דיסלקציה היא מצב נוירולוגי תורשתי המשפיע על היכולת לקרוא, לכתוב, לאית ולעכל מידע כתוב. היא מצויה אצל תלמיד אחד מכל חמשה. כ-80% מהתלמידים הלומדים בחנוך מיחד כתוצאה מלקויות למידה עונים על הקריטריונים של דיסלקציה. ילדים עם דיסלקציה הם ברובם מבריקים. הקשי שלהם להתמודד עם טקסט כתוב מפתיע, כיון שרמת האינטליגנציה שלהם היא לפחות ממצעת אם לא גבוהה מכך, ומכיון שהם נחשפים לשיטות

למוד אפקטיביות המצליחות עבור חבריהם לפתח אך לא עבורם.

הודות להתקדמות משמעותית במחקר ובטכנולוגיה, דיסקלקציה, שהיתה בעבר "לקות נסתרת", אינה עוד כזו. כעת אנו מבינים מהי דיסקלקציה, מהם הגורמים למצב זה, היכן במח היא משפיעה וכיצד ניתן לטפל בה.

ישנן דרכים לשפר את יכולת הקריאה ועבוד המידע באופן אינדיבידואלי למתמודדים עם דיסקלקציה בכל גיל שהוא. עם זאת, אבחון מקדים יחד עם הדרך אינטנסיבית ומבססת ראיות מובילים לאחוזי ההצלחה הגבוה ביותר בסיוע לתלמידים המתמודדים עם דיסקלקציה להצליח בלמודים. לכן חיוני לזהות דיסקלקציה ולהתחיל לטפל בה לפני שהילד מתחיל ללמוד בכתה א'.

למידע נוסף על התמודדות עם דיסקלקציה ולקויות למידה אחרות, אנא בקרו באתר קול קורא: www.kolkoreh.org קריאה נעימה!